

sè 6000, tedaj skupaj 18000 možmi, kakor kažejo trakovi vihrajoči nad armado, na katerih je zapisano imé poveljnikovo in število njegovih vojščakov.

Kristjanski vojniki so v prvi trumi večidel konjiki, v drugi pa pešci. Kar se vidi vojakov na drugi strani reke Kolpe, so večidel Turki, sîm ter tja pa tudi kaka majhna četa kristjanov. Spodej v desnem ogli vidi se Karlovška terdnjava, proti kateri jezdi tropa konjikov. Pred temi nesó konjiki šest zastav in glavo Hasanovo, natakunjeno na drogu. Iz terdnjave prihaja druga tropa konjikov zmagalcem naproti.

Tudi so na podobi sledeči kraji zaznamovani: na gornjem konci na levi Mjaslavina (Moslavina), Astovica (Hrastovica), pod tem Brisa, Paritina in Št. Marjana, kakor tudi terdnjava Sisek; na desni Bedrina (Petrinja) in Brest. Med Petrinjo in Hrastovico stoji lesena hiša, imenovana Drežnik. — Žalibog mi ni mogoče prav natanko popisati vse, kar stoji na tej podobi, a ene prav kratkočasne podobe naj vendar še omenim. Na desni strani podobe stoji lovec, ter prav mirno méri sè svojo puško na jelena, kateri beži unkráj reke Odre, med tem ko se kristjani s Turki v najhujšem boji koljejo!

Naš neumerli pesnik V. Vodnik je v predgovoru k svoji pesmi za brambovce omenil imenitne dogodbe s temi besedami: „Peli so nekda našî očkaki in Turke pobijali, peli so inu pod Sisek tekli, Hasan paša u Savo potopit inu če je Turk do nas perderl, so ga pognali, de so komaj nektiri razbojnikî svoje peté unesli.

Narodnjak Ivan Kukuljevič Lakcinski pa je spisal na to prigodbo igro „Juran i Sofija“ ali „Turki pri Sisku.“

Sebičnost.

(Basen.)

Čebelica pride k bodičevji in je prosi, da bi si smela sterdî na njem nabrati, rekoč: „Dovoli mi, da serkam sladki sok iz tvojega cvetja, in si naredim med iz njega.“

„Nù, to ti že dovolim,“ pravi bodičevje, „ako mi za tó obljubiš polovico svojega medú.“

„Polovico svojega medú,“ odgovori čebelica, „potrebujem za svojo hrano, a polovico ga dam možu, ki mi je sezidal hišico, da me varuje in brani; tedaj vidiš, da tvojej želji nikakor ne morem ustreči.“

Ta pogovor je slišala poleg stoječa jablana. Berž pokliče čebelico, ki je že hotela proč zleteti, ter jo prav prijazno nagovori: „Ljuba čebelica, hodi sîni k meni! Tisoč cvetek bo kinčalo te dni moje široke in košate veje; naserkaj se ž njih sladkega soka, kolikor ti ga je drago zastonj, in kolikor ga potrebuješ v napravo svojega medú!“

Hvaležno sprejme čebelica to prijazno ponudbo, in dokler je bilo še kaj cvetja, prileti vsak dan k jablani, skerbno pa se ogiblje bodičevja, ki je bilo toliko sebično.

(Ch. H. Zimmermann.)